

Chàng Gay

Contents

Chàng Gay	1
1. Chương 1: Tình Yêu Nảy Mầm	1
2. Chương 2: Con Đường Thanh Xuân	2
3. Chương 3: Đột Nhiên Đưa Nước	5
4. Chương 4: Thống Nhất Mặt Trận	9
5. Chương 5: Trẻ Con Không Nói Dối	12
6. Chương 6: Lâm Trận Bỏ Chạy	15
7. Chương 7: Bỗng Nhiên Sống Chung	18
8. Chương 8: Phiên Ngoại: Nếu Không Phải Tình Yêu, Còn Có Thể Là Gì?	21

Chàng Gay



Giới thiệu

Tên gốc: gay -Chàng Gay Tên khác: - Thầy giáo dạy văn phúc hắc của con trai tôi. Editor: C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-gay>

1. Chương 1: Tình Yêu Nảy Mầm

“Một ông bố (kì thật còn rất trẻ) đáng thương đưa con trai (nhận nuôi) đến trường tiểu học báo danh, tình cờ gặp được vị thầy giáo ngữ văn đẹp trai đến nỗi không khép chân lại được.

Ông bố đơn thân khi đó thích đến cúc hoa cũng muốn nở tung, không phải, là lòng cũng nở hoa.

Nhưng vì nhút nhát nên mãi chẳng dám tiến tới bắt chuyện làm quen, chỉ dám đứng xa xa trộm nhìn người

ta. Sau khi về nhà bị cảm giác không làm quen được với thầy giáo ngữ văn làm cho bức bối đứng ngồi không yên, liền tranh làm bài tập viết với cả con trai.

Nhìn thấy bài tập đặt câu theo mẫu ”chưa? Nếu như chưa có ,.....?”, ông bố gay cực kì nhay bén.....

Từ đó mở ra con đường truy đuổi và chinh phục thầy giáo ngữ văn.

.....

Thầy giáo ngữ văn: “Người này sao có vẻ giống thằng nam đến thế?””

2. Chương 2: Con Đường Thanh Xuân

Editor: Cá Voi

Từ khi đem lòng nhớ thương Thầy giáo ngữ văn, tinh thần tích cực đón con của Chàng Gay được nâng cao rõ rệt.

Vì muốn lưu lại ấn tượng tốt với Thầy giáo ngữ văn, mỗi ngày trước khi ra khỏi cửa Chàng Gay đều tốn một đồng thời gian lựa chọn quần áo.

Mình nên đoan chính dè dặt một chút hay nên chủ động một chút nhỉ?

Chàng Gay cực kỳ xoắn xuýt.

.....

Hôm nay chuẩn bị đi trên con đường tuổi trẻ tràn trề sức sống, Chàng Gay mặc một chiếc áo có mũ phối với quần dài nhả nhặn, còn vô cùng tâm cơ mà xắn lên gấu quần để lộ cái mắt cá chân nho nhỏ trắng ngần. Dáng vẻ như thế này giống y như một học sinh vậy, nếu lưng đeo thêm ba lô nữa thậm chí có thể đến trường cấp ba nghe giảng rồi nha!

Nhìn vào “thiếu niên” trong gương, Chàng gay cười híp mắt đưa tay nắn nắn gương mặt mình.

Rất tốt, cực kì tốt, 99 điểm!

Giá mà thịt trên mặt ít đi một chút, hai má đũng núm nính tròn tròn như trẻ nhỏ thì càng tốt!

Chàng gay có phần âu sầu nghĩ.

....

Đến trường học, dừng xe, Chàng gay hít sâu một hơi rồi mới nhấc chân đi về hướng lớp học của con trai.

Vì muốn hình ảnh bản thân tràn trề sức sống, toát lên hơi thở của tuổi trẻ, Chàng gay thậm chí suýt nữa còn nhảy chân sáo vào lớp học con trai đó!

Vừa hay đến giờ tan lớp, phụ huynh đến đón con lũ lượt kéo vào cổng trường. Thật vất vả chen qua đám đông, rốt cuộc Chàng gay cũng tìm được lớp của con trai, cậu đứng xa xa ngó vào, chỉ thấy Thầy giáo ngữ văn đang đứng trước cửa lớp học, nở nụ cười dịu dàng cùng nói chuyện với các vị phụ huynh. Ngay lập tức vị trí Thầy giáo ngữ văn trong lòng Chàng gay tăng vọt!

Chàng gay dè xuống tâm trạng kích động, đi tới.

“Xin chào thầy giáo!”

Thầy giáo ngữ văn nghiêng đầu nhìn cậu, hình như còn chưa nhớ ra đây là vị phụ huynh của trò nào, anh khẽ nhíu lông mày quan sát Chàng gay một lượt.

Trên mặt Chàng gay tuy nở nụ cười nhưng trong lòng hồi hộp muốn chết, ấn tượng lần đầu gặp mặt cũng vô cùng quan trọng vô cùng quan trọng đó!

Thầy giáo ngữ văn quan sát một lúc, rồi đột nhiên nở nụ cười.

Sắp nói chuyện rồi! Chàng gay giống như học sinh lần đầu đi thi, tim cứ đập bang bang liên hồi, vô cùng hồi hộp chờ kết quả.

“Ba!”- Một chàng nhóc con chạy lại, ôm chặt đùi Chàng gay, gọi thêm một tiếng so với tiếng gọi vừa rồi còn to hơn. “ Ba!”

Chàng gay chậm chậm cúi đầu, nhìn đứa con nuôi từ trước đến giờ chưa bao giờ gọi mình, tâm trạng bỗng trở nên phức tạp.

Đúng lúc này đứa nhóc đứng cạnh con trai bỗng cất tiếng, nhóc vỗ vỗ đứa con trai đang ôm chặt đùi Chàng gay, nói chen vào:” Ba cậu thực đẹp trai nha!”

Con trai ngẩng cao đầu đầy tự hào: “ Đương nhiên!”

Trong lòng Chàng gay trở nên ấp áp, bắt giắc ngược nhìn Thầy giáo ngữ văn. Thầy giáo ngữ văn bắt gặp ánh mắt ấy, nở nụ cười. Chàng gay vội vàng quay mặt đi, đưa tay đè lên ngực, trộm nở nụ cười trong tư vị còn sót lại mà đòn sát thủ vừa đem lại.

Đám đông dường như yên tĩnh hơn một chút.

Bạn nhỏ kia nắm tay con trai, cảm thán: “ Trẻ quá trời luôn! Tớ còn tưởng là anh trai cậu cơ!”.

Con trai cực kỳ mất hứng, anh trai sao có thể yêu cậu như ba được, thế là cậu nhóc hất phăng bàn tay của bạn nhỏ, hét lớn: “Ba tớ cũng đã 27 tuổi rồi! Già như thế! Có điểm nào giống anh trai chứ— hả! “

“.....”. Chàng gay vội bịt miệng con trai, ngượng ngùng nở nụ cười với các vị phụ huynh khác rồi cúi đầu nói với con: “Về nhà thôi về nhà thôi”

Con trai bỏ bàn tay Chàng gay còn đang bịt miệng mình xuống, vui vui vẽ vẽ đáp: “Vâng! Ba!”

Nhìn con trai vui vẻ như vậy, bỗng nhiên Chàng gay cảm thấy mình có giống anh trai hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Cậu cũng nở nụ cười, ngồi xuống ôm con một lúc, nói. “Vâng! Con trai!”.

Chàng gay dắt tay con đến trước mặt thầy giáo ngữ văn: “ Vất vả cho thầy rồi.” Sau đó lại cúi đầu nói với con: “Tạm biệt thầy đi con”.

Con trai rất nghe lời, vẫy vẫy bàn tay nhỏ: “ Tạm biệt thầy, hẹn mai gặp lại!”.

Thầy giáo ngữ văn cười hiền khô, đưa tay xoa đầu anh bạn nhỏ. “ Hẹn mai gặp lại”. Anh thu tay về, ngẩng đầu nhìn Chàng gay cười dịu dàng. “ Hẹn mai gặp lại”.

Chàng gay ngây người, thật lâu sau mới chậm chậm đáp lại “Hẹn mai gặp.”. Nói đoạn, cậu máy móc dắt tay con trai quay người bước đi.

Anh ấy nói với mình, hẹn mai gặp lại.....

Chàng gay đột nhiên buông tay con, vội vội vàng vàng chạy lại chỗ Thầy giáo ngữ văn.

“Chưa đến 27”

Thầy giáo ngữ văn mơ hồ: “ Hả?”

“Tôi còn chưa đến 27”. Chàng gay chỉ chỉ vào mình, giải thích. “Tháng trước mới đón sinh nhật tuổi 26, cho nên tôi mới 26 tuổi thôi. A! Cũng không phải “mới”, thật ra ý tôi là....”

Chàng gay lúng túng đến nỗi mồ hôi đầy đầu, thế nhưng Thầy giáo ngữ văn lại bật cười.

“Ừm, tôi biết rồi, Ba của bạn nhỏ XX, 26 tuổi”.

Chàng gay lại ngây người, mãi sau mới phản ứng lại. Hành động này trong mắt thầy giáo ngữ văn rất là kì lạ.

Chàng gay bối rối cười, miễn cưỡng nói: “Chúng cường bách, thật ngại quá...”.

“Không sao”. Thầy giáo ngữ văn vẫn như cũ duy trì nụ cười dịu dàng và lịch sự. Chàng gay không dám nhìn trực tiếp anh nữa, thật sự quá mất mặt, thế là cậu vội vã kéo tay con trai bỏ chạy trốn chết.

Sau khi về nhà, Chàng gay nấu cơm trong bếp, con trai lon ton nhảy nhót bên cạnh nói muốn giúp ba rửa rau. Chàng gay cười nhạt. “Sao hôm nay lại ngoan thế này?”

“Thầy giáo nói ba rất vất vả, phải hiếu thảo với ba.”

“Ra là vậy nha”. Chàng gay giả vờ bị tổn thương: “Trước đây con còn không chịu nhận ông bố này đâu”.

Anh bạn nhỏ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nói.” Thầy giáo còn nói người ba sau này cũng là ba, con cũng cần phải hiếu thảo nữa.” Nghĩ một lúc lại nói. “Thầy giáo chỉ nói với mỗi mình con thôi!”

Khuôn mặt nhỏ đầy kiêu hãnh.

Chàng gay cười phá lên, dùng bàn tay vẫn còn dính chút nước nắn nắn gương mặt con trai. “Con đó!”

Anh bạn nhỏ hi hi cười để cho cậu mặc sức chà nắn gương mặt, Chàng gay cũng cười, nhin chẳng được xao động trong lòng.

Một người thật dịu dàng biết mấy, thầy giáo ngữ văn đó.

3. Chương 3: Đột Nhiên Đưa Nước

Editor: Cá Voi

Vì phải đón con nên mỗi ngày Chàng gay đều có thể cùng nói chuyện với thầy giáo ngữ văn.

Liên tiếp mấy ngày liền, Chàng gay đều được thấy thấy thầy giáo ngữ văn mỉm cười với mình, nghe được thầy giáo ngữ văn nói “Hẹn mai gặp lại”.

Trận đầu thắng lợi, Càng gay rất rất vui, ngày nào cũng chăm chút lông lẩy sau đó lòng vui rạo rực chạy đến trường đón con. Qua ba ngày như vậy, Chàng gay không thể nở nụ cười ngây ngô thêm lần nào nữa, vì cậu phát hiện thái độ của thầy giáo ngữ văn đối với phụ huynh khác và cậu không có một điểm khác biệt.

Chàng gay muốn mình trở nên đặc biệt một chút, thế là cậu dự định cùng thầy giáo ngữ văn nói chuyện nhiều hơn, tốt nhất là bước ra khỏi hàng ngũ phụ huynh tiến đến hàng ngũ bạn bè!

Cách này quả thực rất tốt nha, nhưng mà thầy giáo ngữ văn được rất nhiều người yêu thích, muốn bước ra khỏi hàng ngũ phụ huynh hình như có hơi khó.

Chàng gay nằm trên giường trần trọc suy nghĩ, đầu sắp nổ tung rồi, cuối cùng cậu cũng nghĩ ra được một cách.

Buổi chiều tan lớp có rất nhiều phụ huynh tới đón con sẽ nán lại nói chuyện một lúc, thế nhưng buổi sáng đưa con đi học thì không có một ai chạy tới tìm thầy giáo nói chuyện đâu!

Vì vậy Chàng gay có ý đồ riêng quyết định không bỏ qua cơ hội bắt chuyện với thầy giáo dạy văn vào buổi sáng!

Vì muốn phô bày sức sống tuổi trẻ, Chàng gay còn quyết định từ nay đạp xe đưa con đi học, có thể nói vô cùng vô cùng tâm cơ!

Đã giải quyết được vấn đề khó khăn nhất, chàng gay mang theo nụ cười chậm chậm tiến vào giấc ngủ.

Buổi sáng đầu tiên, con trai bị chàng gay gọi dậy, anh bạn nhỏ dụi dụi mắt, nhìn chiếc đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, mơ màng hỏi: “Sao ba lại dậy sớm như thế, còn nửa tiếng nữa báo thức mới kêu cơ.”

Chàng gay xoa đầu con, cười nói: “Hôm nay không đi ô tô, ba đạp xe đưa con đi học”

Anh bạn nhỏ nhảy cẫng lên: “Xe đạp xe đạp”, sau đó dùng tốc độ sét đánh bật dậy khỏi giường, chạy đi rửa mặt thay đồ.

Chàng gay hí hục đạp xe vượt qua một con dốc, rồi cuộc cũng đã nhìn thấy trường học, cùng một con dốc khác....

Hai mắt Chàng gay tối sầm, suýt chút nữa đã nhắm đi rồi. Sau đó nghĩ đến thầy giáo ngữ văn, Chàng gay lập tức phấn chấn trở lại.

“Con trai ngồi vững nhé, chúng ta sắp lên dốc!”

Con trai nhỏ ngồi phía sau nắm chặt áo Chàng gay, một tay giơ cao lên trời hét lớn: “Lên dốc! Lên dốc!”

....

Khi chiếc xe lết đến được cổng trường hai chân Chàng gay như muốn rụng ra, cậu dựa cả người vào thân xe thở hồng hộc, đồng thời thầm cầu nguyện nghìn vạn lần đừng gặp thầy giáo ngữ văn vào lúc này.

Đạp xe thành bộ dạng thế này, không được chải chuốt chút nào, nếu như bị thầy giáo ngữ văn trông thấy mình lập tức sẽ.....

“Chào thầy ạ!”

Chàng gay như ngừng thở, máy móc ngắc đầu, ánh mắt từ trên đầu nhìn xuống dường như khiến cậu muốn điên luôn.

Thầy giáo ngữ văn mỉm cười, cúi đầu chào hỏi con trai rồi lại nhìn sang Chàng gay, cười nói: “Chào buổi sáng, đây là lần đầu tiên tôi thấy có phụ huynh đạp xe đưa con tới trường. Ba bạn nhỏ XX thật siêu”

Chàng gay vừa xoa cái eo mỗi nhừ vừa xua xua tay, thở không ra hơi.

Thầy giáo ngữ văn hơi ngạc nhiên, sau đó học theo động tác của cậu, xua tay nói với cậu: “Tạm biệt...”. Sau đó nữa lại chìa tay đến trước mặt Chàng gay. “Bạn nhỏ XX, chúng ta đi thôi”.

Từ từ! Tôi vẫn còn lời muốn nói! Mặt mũi cũng đã mất hết mà còn không được nói với anh câu nào tôi cũng quá xui xẻo đi!

Chàng gay thở hồng hộc, một câu cũng không kịp nói ra.

Sợ thầy giáo ngữ văn đi mất, cậu nhát trời cuống quýt nắm thật chặt bàn tay thầy giáo ngữ văn còn đang chìa ra đón con trai. “Ha.....có thể, có thể.....hồ.....có thể.....”

Thầy giáo ngữ văn nhát thời ngẩn ra, đôi mắt dần ngậm ý cười, cũng không rút lại bàn tay đang bị cậu nắm chặt, lấy ra một bình nước đưa đến trước mặt Chàng gay. “Uống chút nước đã”.

Nhưng tôi vẫn còn lời chưa nói.....

Nhìn thấy bình nước, bỗng nhiên Chàng gay cảm thấy quả thực mình có chút khát, cậu nhận lấy, ừng ực uống một hơi, một lúc lâu sau mới nói được một câu hoàn thiện.

“ Cảm ơn nước của anh, tôi...”. Chàng gay đưa mắt nhìn bình nước khoáng chỉ còn lại vài giọt, khuôn mặt lập tức đỏ phừng lên.

“Thật ngại quá, tôi uống hết mất rồi...”

Thầy giáo ngữ văn nhướn lông mày, liếc một ánh mắt nhìn chiếc bình trong tay chàng gay, nhàn nhạt nói.
“ Không sao, tôi cũng uống rồi”.

“.....!” Gương mặt cậu càng đỏ hơn, nhưng lần này là vì xấu hổ! Chàng gay chẳng nói được lời nào, cúi đầu không dám nhìn thầy giáo ngữ văn.

Anh bạn nhỏ đứng giữa Chàng gay và Thầy giáo ngữ văn, ngược mắt nhìn ba mình, lại ngược mắt nhìn Thầy giáo ngữ văn của mình, suy nghĩ một hồi, đôi mắt chớp chớp.

Phát hiện bầu không khí càng lúc càng mờ ám, vì bảo vệ bông hoa của Tổ quốc, Thầy giáo ngữ văn đứng lúc lên tiếng. “ Chuông vào học sắp vang lên rồi”.

“A....vậy thầy nhanh vào lớp đi,tạm biệt”.

Nói rồi cậu đẩy con vào lòng thầy, nhảy lên xe đạp như bay, mượn việc nói chuyện để gia tăng tình cảm gì đó thật sự không hề ổn chút nào.

Chân đạp nhanh như vậy quả thật không hề giống cái người vừa nãy còn mệt không thở ra hơi kia!

Thầy giáo ngữ văn dặt tay anh bạn nhỏ nhìn theo bóng lưng lao đi vù vù, gọi với theo: “Chậm một chút, cẩn thận ngã!”.

Sau đó anh phát hiện Chàng gay còn đạp nhanh hơn!

Cứ như chạy chối chết.

Nghĩ như vậy, ý cười liền hiện trên khóe mắt Thầy giáo ngữ văn.

Anh cúi đầu nhìn bạn nhỏ đứng bên cạnh, vừa nghĩ giống cái gì được nhỉ, ý cười đó liền trào lên khuôn mặt.

4. Chương 4: Thống Nhất Mặt Trận

Người dịch: Cá Voi.

Vì thói quen nên những chương trước mình đều để xưng hô giữa Chàng gay và con là “Bố”. Vì để lời văn mượt hơn, nghe hay hơn nên mình sửa xưng hô thành ” Ba”. Và cũng vì muốn nhân đây chèn lên tầm ảnh mình cực kì yêu thích nữa chứ. =)))

Sau khi tiến hành đạp xe được hơn một tuần Chàng gay cảm thấy việc đưa con tới trường ngày càng nhẹ nhõm, gặp Thầy giáo ngữ văn trước cổng trường cũng không còn bộ dạng thở không ra hơi như trước. Tuy rằng ban đầu có hơi ngoài ý muốn một chút nhưng mà về sau phát triển rất tốt.

Chàng gay đã có thể cùng nói rất nhiều chuyện với Thầy giáo ngữ văn rồi đó. Ví dụ như, đã ăn cơm chưa? Ăn những món gì? Ăn có ngon không, vân vân và mây mây. Thế nhưng Thầy giáo ngữ văn không còn nói mấy câu khiến cậu mặt đỏ tai hồng, việc này khiến Chàng gay cảm thấy thực đáng tiếc. Nhưng đồng thời cậu cũng cảm thấy có chút nhẹ nhõm, cũng may, không làm ra việc gì mất mặt thêm nữa.

Tâm trạng như vậy vẫn cứ tiếp diễn cho đến buổi chiều thứ sáu.

Chàng gay đón con về đến nhà, nhớ đến việc Thầy giáo ngữ văn lỡ lời nói “ hẹn mai gặp lại”, nghĩ đến việc hai ngày tới không được gặp anh, Chàng gay rất buồn lòng.

Con trai tìm trong ba lô lấy ra một quyển vở, anh bạn nhỏ vẽ mặt đau khổ đặt quyển vở lên bàn, giọng lí nhí: “ Ba....”

Chàng gay vừa cầm quyển vở lên liền biết lý do con trai mang về mặt rủ rủ buồn bã đó, điểm số lần này thấp hơn những lần trước. Nhưng Chàng gay không để tâm đến điểm số, cậu xoa đầu con, an ủi.

“Không sao đâu, chỉ là một bài kiểm tra nhỏ thôi mà. Con trai giỏi biết bao ba biết chứ, bé cưng đừng buồn.”

“Không phải...” Anh bạn nhỏ trộm nhìn Chàng gay, giọng vẫn lí nhí như cũ. “ Thầy giáo nói, muốn đến thăm nhà”.

“Thăm, thăm nhà?!”. Chàng gay suýt chút nữa đã bật từ ghế sofa dậy “ Khi nào thầy đến thăm nhà?!”

Anh bạn nhỏ tưởng rằng ba nó tức đến nỗi nhảy dựng lên, đôi mắt hồng hồng “ Có lẽ là ngày kia, ba ơi con xin lỗi, con biết lỗi rồi, ba đừng giận.....”.

“Không giận con...” Chàng gay tâm tình phức tạp nấn nấn gương mặt con “Đừng khóc mà, con là nam tử hán đó...”

Anh bạn nhỏ sụt sịt mũi, ngược nhìn Chàng gay hỏi “ Ba không muốn thầy đến nhà mình sao?”

“...Đâu có”. Quét mắt nhìn căn phòng bữa bộn, Chàng gay hơi thất thần.

Thật lòng mà nói ba còn mong anh ấy đến đó chứ....

“Ngày mai chúng ta cùng nhau dọn dẹp nhà cửa có được không nào?”

Anh bạn nhỏ nở nụ cười “ Được ạ!”, hình như nghĩ đến điều gì đó, bổ sung “ Con biết sao mai ba lại muốn dọn dẹp rồi nha”.

Thấy sự đặc ý hiện lên gương mặt con, Chàng gay nhún nhún lông mày.

“Vậy con nói thử xem tại sao?”

“Bởi vì ba thích thầy! Ba muốn....ừm ừm—”

Chàng gay giật mình, vội bịt miệng con trai, dặn dò: “Nhưng con không được nói với thầy nha”.

Anh bạn nhỏ mắt sáng long lanh, hưng phấn gật đầu.

Chàng gay thở dài một hơi. Ngay cả trẻ con cũng nhìn ra được, chẳng lẽ lại lộ liễu đến vậy?

Vậy còn Thầy giáo ngữ văn thì sao? Có nhận ra không? Anh không nhận ra hay vờ như không nhận ra nhỉ.....

“Ba!” Con trai ngồi trên ghế sofa, kéo kéo tay cậu, cực kỳ mong chờ, hỏi. “Con sắp có mẹ rồi phải không?”

Chàng gay bật cười, xoa đầu con hỏi lại. “ Rất muốn có mẹ rồi sao?”

“Vâng! Cực kỳ muốn cực kỳ muốn luôn!”

Vì mình chăm sóc con chưa tốt nhỉ. Nghĩ như vậy, đột nhiên Chàng gay cảm thấy lòng cực hồ thẹn, cậu nhẹ giọng tiếp tục hỏi con. “ Thấy các bạn khác đều có mẹ, con rất ngưỡng mộ phải không nào?”

“Cũng không có gì ngưỡng mộ ạ” Anh bạn nhỏ vẫn còn phần khích, khoa tay múa chân trả lời:” Chỉ là con rất muốn thầy làm mẹ của con! Thầy rất là tốt đó! Con với cả ba đều thích thầy, cực kỳ cực kỳ thích luôn!”

Chàng gay nhoẻn miệng cười. “ Vậy vì con, ba lại càng phải cố gắng hơn rồi”.

Anh bạn nhỏ vỗ ngực, tuyên bố: “Con với ba cùng cố gắng!”

Nói xong còn muốn vươn bàn tay nhỏ cùng ba mình bắt tay, đáng vẻ trịnh trọng khiến Chàng gay ha ha cười lớn.

Ngày thứ bảy

Sau khi đã cùng con trai thống nhất tư tưởng hai cha con dậy thật sớm dọn vệ sinh. Hai người đầu đội mũ giấy, mặc tạp dề hoa, tràn trề sức sống dọn dẹp, lau nhà, quét bụi. Bận rộn cả buổi trên mặt đều là bụi bẩn, hai cha con trông như hai chú mèo hoa người chạy người đuổi trong phòng khách, chơi đùa cực vui vẻ.

Chạy chưa được bao lâu anh bạn nhỏ đã thấm mệt, ngồi bệt xuống sàn cười trong veo.

“ Khát quá đi!”

Chàng gay cười đứng dậy xoay người vào bếp, khi đang rót nước thì nghe thấy chuông cửa vang lên.

“Ba, chuông kêu kìa!”

“Mở cửa đi con”. Chàng gay nói “ Nhớ nhìn qua mắt mèo xem ai đến nha”

“Vâng!”

Lúc sau Chàng gay bưng cốc nước đi vào phòng khách, không nghe tiếng con trai nói gì còn định hỏi xem là ai, sau đó nghe tiếng bạn đồng minh nhỏ liến thoắng nói chuyện truyền đến.

“Thầy đến rồi! Con với cả ba đang dọn dẹp đó! Ba con rất rất nhớ thầy, ba nói muốn thầy đến nhà chơi. Thầy có biết vì sao con với ba phải dọn nhà không? Vì ba muốn để lại ấn tượng tốt với thầy đó! Nhưng vì phải để lại ấn tượng tốt với thầy nên con không được nói thầy biết! Ba không cho con nói nhưng thầy có thể đi hỏi ba, hi hi hi”.

(Hay lắm đồng minh =))

5. Chương 5: Trẻ Con Không Nói Dối

Người dịch: Cá Voi

Chú mèo hoa nhỏ trước mặt lưng đứng thẳng tắp chờ được tuyên dương. Thầy giáo ngữ văn vươn tay lau bụi bẩn trên mặt anh bạn nhỏ, sau đó lại chỉnh lại cái mũ giấy trên đầu, cười nói. “Thầy biết rồi, cảm ơn con”.

Nói xong ngẩng đầu nhìn về phía chú mèo hoa lớn vẫn đứng ngây người chỗ cũ.

Đối diện với nụ cười đầy suy tư của Thầy giáo ngữ văn, Chàng gay vốn bị một loạt lời của con làm cho hóa đá suýt chút nữa đã khụy gối xuống.

Cậu vội chạy đến đặt cốc nước vào tay con, sau đó cầm tay con đưa nước lên miệng. “Uống nước nào uống nước nào”.

Anh bạn nhỏ ngoan ngoãn cúi đầu uống nước.

Thầy giáo ngữ văn bật cười nhìn theo chú mèo lớn cho rằng mình biểu hiện rất tự nhiên nhưng kì thực vô cùng lúng túng dắt mèo nhỏ vào phòng bếp.

Chàng gay đẩy con vào phòng bếp, nhỏ giọng nghiêm túc hỏi. “Không phải con đã đồng ý với ba rằng không nói với thầy sao?”

Tiếng con trẻ vừa giòn vừa trong trẻo vang lên. “Con không nói với thầy là ba thích thầy mà! Con....ừm—“

“Suyt! Nhỏ giọng một chút”.

Nói to như vậy Thầy giáo ngữ văn chắc chắn nghe thấy. Chàng gay đau đớn nghĩ. Còn nói cái gì mà đồng minh! Đứa nhỏ này thật là.....

Chàng gay nặng nề thở dài, buông bàn tay còn đang che miệng con, ánh mắt lẩn tránh.

“Ba nói chuyện với thầy, con ở trong này ngoan ngoãn nghe chưa!”

“Vâng!”. Thấy vẻ mặt đau buồn trên gương mặt ba, anh bạn nhỏ vươn tay khê vuốt lông mày ba mình, an ủi. “Ba đừng lo, thầy giáo chắc chắn cũng thích ba đó! Ba phải tin con!”

“....Ừ” mới lạ! Lúc trước còn nói sẽ giúp ba! Hôm nay liền đem ba bán đi rồi! Đứa nhỏ này là ai dạy nó vậy, sao mà lưu manh thế này!

Chàng gay bực bội nhào nặn con trai trong lòng. Anh bạn nhỏ bị nhột ha ha cười, vẫn không quên nhắc ba nó. “ Thầy.....ha ha ha...thầy còn đang đợi ba....ha ha”.

Chàng gay nghe lời thả con trai ra, bình ổn cảm xúc rồi làm như không có chuyện gì đi ra phòng khách.

Thầy giáo ngữ văn cười chọc ghẹo. “ Thăng bé bảo tôi hỏi cậu”.

Chàng gay bối rối đến nỗi chân tay không biết nên đặt đâu, cậu cúi đầu chớp chớp mắt, nhỏ giọng giải thích. “ Lời, lời trẻ con nói vậy! Đứa nhỏ này vẫn thường nói lung tung....ha ha”.

Nụ cười trên mặt Thầy giáo ngữ văn rõ ràng hơi cứng lại, khi anh mở miệng ngữ khí mang theo vài phần lạnh nhạt.

“ Ủ, tôi cũng không cho là thật.”

Hay là anh cứ tin là thật đi....

Chàng gay âu sầu nghĩ, hoàn toàn không get được biến hóa tình cảm từ phía Thầy giáo ngữ văn, cậu rầu rĩ đáp. “ Ừm”.

Không khí nhất thời trùng xuống, đợi một lúc lâu không thấy Thầy giáo ngữ văn lên tiếng, Chàng gay đành chủ động hỏi. “Thầy giáo....ừm...chuyện thăm nhà?”

Thầy giáo ngữ văn hơi ngây người rồi mới trả lời. “Đúng”.

Đơn giản nói một chút biểu hiện của anh bạn nhỏ nhà Chàng gay ở trường, Thầy giáo ngữ văn khen ngợi. “ Nhóc con rất thông minh, cũng rất ngoan. Nếu phải tìm một nguyên nhân khiến bài kiểm tra lần này điểm kém hơn thì có lẽ là....”

“Có lẽ là do ngủ gật trên lớp, còn có....”

“Ngủ gật trên lớp?”. Chàng gay sững sốt. Việc này rất không tôn trọng giáo viên nha, cậu lập tức thay đổi nghiêm mặt.

“Hy vọng thầy nghiêm khắc dạy bảo, không cần kiêng nể tôi”.

Thấy Chàng gay biểu hiện nghiêm túc như vậy, Thầy giáo ngữ văn miễn cưỡng mỉm cười, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn.

“Nhóc con cũng không phải cố ý, có lẽ vì không thể chống đỡ được. Chính là...”

Thầy giáo ngữ văn ngừng một chút rồi mới nói. “Chính là cố gắng dừng dùng xe đạp đưa nhóc đến trường, để nhóc ngủ nhiều hơn một chút”.

Chàng gay chột dạ bưng cốc nước lên miệng, hàm hồ nói. “Tôi biết rồi”.

Không biết vì sao tâm trạng Thầy giáo ngữ văn hình như tốt hơn một chút, nhìn người ngồi đối diện ánh mắt lay động không dám nhìn mình, Thầy giáo ngữ văn lên tiếng.

“Còn có, đừng làm hộ bài tập về nhà của nhóc nữa. Bài tập điền câu lần này nhóc không làm một chút nào”.

Nghe đến đây Chàng gay bắt đầu ho dữ dội. Bài, bài tập điền câu....

“.....,..? Nếu như chưa có,.....?” Chính là câu này!

Khi đó cậu đã viết gì nhỉ, hình như là——“Thầy đã có đối tượng chưa, nếu như chưa có, có phiền không nếu có một người để ý?”.

Chàng gay vốn cho rằng Thầy giáo ngữ văn sẽ không phát hiện ra bài tập đó là do mình làm, nên khi đối diện với Thầy giáo ngữ văn cậu cũng không cảm thấy ngại ngùng.

Lần này bỗng nhiên bị vạch trần, cậu đến nỗi cả mặt đều đỏ, bất giác nhỏ giọng “Đã biết...”

Cuối cùng thì ý cười cũng trở lại trên khuôn mặt Thầy giáo ngữ văn, ý cười lan lên đôi lông mày tràn ra cả khóe mắt. “Nếu như đã biết, có thể hỏi trực tiếp tôi”.

Chàng gay , xua xua tay.” Không không không tôi viết linh tinh đó mà, đặt câu đó....ha ha....”.

“Ý tôi không phải về chuyện đó”. Thầy giáo ngữ văn lấy giấy và bút, vội vàng viết ra một dãy số, sau đó đưa cho Chàng gay.

“Nếu như em muốn hỏi thì đây là số liên lạc của tôi, khác với số dùng để liên lạc ở trường.”

Chàng gay bị một đòn kinh hỉ bất chợt đánh tới, cầm tờ giấy ngây ngốc hỏi.

“ Có điểm nào khác nhau?”

Số điện thoại không giống nhau nha!

Thầy giáo ngữ văn cười nói. “ Số kia chỉ bàn chuyện công việc, tan lớp không dùng đến, số này...”, anh chớp mắt ái muội, dựa đến gần cái người vẫn còn đang ngây ngốc, đề thấp giọng và ghé vào tai cậu nói nhỏ. “ Số này chuyện gì cũng nói, hơn nữa có thể liên lạc cả ngày.”

Nói xong anh đứng từ ghế sofa dậy. “Tuy rằng rất đáng tiếc vì không thể nói hẹn mai gặp lại. Vậy nên, ngày kia gặp lại”.

Chàng gay còn chưa hoàn hồn, chỉ biết lặp lại. “Ngày kia gặp lại.....”

Thầy giáo ngữ văn vươn tay lau mặt cậu, nhin cười nói. “ Mèo hoa”.

Sau đó liền đi.

Đến khi nghe tiếng cửa đóng lại Chàng gay mới hoàn hồn, nhìn tờ giấy viết một dãy số điện thoại trong tay, nhớ lại những lời Thầy giáo ngữ văn vừa nói, Chàng gay không nhịn được nở nụ cười ngây ngô.

Anh ấy nói chuyện gì cũng nói đó....

Vậy thì, cũng bao gồm cả yêu đương chứ?

Chàng gay ôm khuôn mặt như mèo hoa nghĩ.

6. Chương 6: Lâm Trận Bỏ Chạy

Editor: Cá Voi

Số điện thoại đã có rồi, bước tiến triển hằng mong ước cũng đã có nhưng không biết vì sao Chàng gay chẳng dám gọi điện cho Thầy giáo ngữ văn.

Cậu chưa từng có đối tượng, chưa từng có bạn gái, càng chưa từng thích đàn ông bao giờ, Thầy giáo ngữ văn là người đầu tiên khiến trái tim Chàng gay rung động. Sự xuất hiện của anh làm xao động hồ nước mùa xuân, khiến Chàng gay như trở thành cậu bé lần đầu biết yêu.

Để cho người kia biết vì thích anh cậu đã phải dùng toàn bộ dũng khí, làm hết thấy những điều vô nghĩa.

Giống như thời niên thiếu đối với tình yêu luôn lo được lo mất.

Cái gọi là gần quê lòng sợ hãi* cũng giống như việc bước lâu ngày trên con đường tối tăm mù mịt, nay bỗng trông thấy tia sáng đầu tiên le lói, cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng thì lòng lại hoang mang lo sợ.

(Nguyên gốc câu này là: , trích từ bài thơ “Qua Hàn Giang của tác giả Tống Chi Ván, nói về nỗi bất an và lo sợ khi trở lại quê nhà sau nhiều năm xa quê.

....

Đã mấy ngày rồi Chàng gay chưa gặp Thầy giáo ngữ văn, lúc đón con cũng chỉ đứng ngoài cổng chờ. Không gặp anh lòng rất nhớ, thường bóng gió hỏi con hôm nay ở trường có gì vui không. Anh bạn nhỏ nói mấy hôm nay Thầy giáo ngữ văn chỉ dạy có nửa giờ, nửa giờ còn lại gần như chỉ nhìn điện thoại mà thôi.

Chàng gay ngẩn người, đoán rằng anh vẫn đang chờ điện thoại của mình, đột nhiên cậu cảm thấy bản thân vô cùng khốn nạn.

Thế nhưng cậu vẫn không gọi cho anh, cậu muốn trực tiếp nói lời xin lỗi. Chàng gay dự định lần tới đến trường đón con sẽ ở lại lâu hơn một chút, chờ phụ huynh về hết rồi mới cùng Thầy giáo ngữ văn nói chuyện tử tế.

Kết quả chẳng cần đợi đến hôm sau Thầy giáo ngữ văn đã tìm tới tận cửa.

Chàng gay mở cửa, nhìn thấy cái người mang vẻ mặt giận dữ đứng trước cửa kia, lời xin lỗi cứ thế tuôn ra.

“Thực xin lỗi”.

“Trêu xong liền chạy?”

Hai người đồng thời lên tiếng, sau đó Chàng gay phát hiện sắc mặt thầy giáo ngữ văn dần đen lại. Thế là cậu vội nói thêm

“Anh hiểu lầm rồi.”

Sắc mặt Thầy giáo ngữ văn càng đen hơn, anh vươn tay ôm lấy eo cậu, đảo người áp Chàng gay đè lên cửa. Cánh cửa kêu “rầm” một tiếng nhưng cậu không bị đụng vào đầu vì Thầy giáo ngữ văn vẫn luôn bảo vệ, cho dù anh có đang vô cùng tức giận đi chăng nữa.

Chàng gay ngẩng mặt nhìn, thấy bóng mình phản chiếu trong đôi mắt anh, cậu bỗng nở nụ cười

“Anh...ừm— —”

Thầy giáo ngữ văn bị nụ cười đó kích thích không còn chút kiên nhẫn nào, nâng mặt cậu đặt xuống một nụ hôn, nhiều lần dây dưa gặm mút đôi môi cậu.

Chàng gay bị anh vây kín trong lòng, ôm chặt chẽ, vụng vụng không được, thân thể hai người kề sát không chừa một khe hở.

Khi nụ hôn dài kết thúc Chàng gay đã có phần đứng không vững, cậu dựa vào lồng ngực anh hít từng ngụm khí lớn. Thầy giáo ngữ văn đã tiêu tán hơn nửa cơn giận, đặt cằm gác trên vai Chàng gay, vươn tay vỗ lưng cậu, nhẹ giọng hỏi.

“ Rõ ràng em cũng đã động lòng, sao lại không muốn anh nữa?”

Ngữ khí tràn đầy tủi thân.

Chàng gay nghỉ một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, hiểu lầm lớn rồi, cậu cảm thấy thực quẫn bách nhưng không nhận được muốn cười.

“ Cái người này sao nói chuyện lại không chịu nghe cả câu?”

“Em nói anh hiểu lầm, nói xong sẽ đuổi anh đi...”

“Thật ngốc”. Chàng gay đẩy nhẹ Thầy giáo ngữ văn một cái rồi nói tiếp.

“Không liên lạc với anh là lỗi của em, em xin lỗi là vì lý do đó”

Thầy giáo ngữ văn ngẩng đầu nhìn người trong lòng, xác nhận lại. “ Không phải vì không muốn thấy anh?”

“Không phải...”. Chàng gay vừa then thùng vừa bối rối, gương mặt đỏ hồng biểu bạch. “Thích anh còn chẳng kịp, sao có thể không muốn gặp anh”.

Nghe xong Thầy giáo ngữ văn không nói một lời, chỉ nhìn cậu chăm chú, khóe miệng dần kéo lên.

Cuối cùng cũng nhìn thấy nụ cười quen thuộc của người ấy, Chàng gay và Thầy giáo ngữ văn mặt đối mặt, nhìn chẳng được cùng nở nụ cười, nhưng chẳng được bao lâu cậu không thể cười nổi nữa. Ánh mắt Thầy giáo ngữ văn quá nóng bỏng, Chàng gay như bị lột trần, cậu vội vàng quay mặt đi, một giây sau lại bị Thầy giáo ngữ văn nâng cằm xoay mặt lại.

“Em lại trốn anh”. Thầy giáo ngữ văn bắt măn

Chàng gay không thể quay mặt đi nên chỉ đành đánh mắt nhìn sang hướng khác.

“Thì anh đừng có nhìn em như vậy nữa”.

“Bạn trai của anh sao anh không nhìn?”

Thầy giáo ngữ văn đưa tay sờ lên môi cậu, nhẹ chà xát, cười xấu xa nói nhỏ bên tai cậu. “Anh không chỉ nhìn mà còn hôn, còn cắn, còn...”

Khi nói những lời này âm thanh Thầy giáo ngữ văn càng lúc càng nhỏ, vừa nói vừa hôn lên tai cậu, cắn lên cổ cậu. Cơ thể Chàng gay cứng đờ không dám cử động, chỉ có chân tay mềm nhũn. Cậu dựa vào lồng ngực Thầy giáo ngữ văn, đến khi nghe thấy anh nhỏ giọng nói “Còn ăn...” thì không nhịn được nữa vươn tay đẩy anh ra, nhỏ giọng phản kháng.

“Đừng như vậy....”

Dáng vẻ như tiểu cô nương bị trêu ghẹo. Thầy giáo ngữ văn bị dáng vẻ ấy làm cho ha ha cười lớn, không tiếp tục trêu cậu nữa.

“Thẹn thùng như vậy không giống em chút nào. Khi trước lúc tìm đến bắt chuyện với anh, em rất...”

Chàng gay thẹn quá hóa giận trừng mắt nói. “Rất làm sao?”. Dám nói rất mất mặt thì anh chết chắc rồi!

“Rất đáng yêu”. Thầy giáo ngữ văn hôn cậu một cái. “Anh rất thích”.

7. Chương 7: Bỗng Nhiên Sống Chung

Editor: Cá Voi

Ngày thứ hai sau khi chính thức bên nhau, Chàng gay đã khôi phục thói quen đưa con đến trường. Chỉ là trước mặt đóa hoa nhỏ của Tổ quốc hai người không dám quá thân mật, chỉ dám liếc mắt đưa tình, ngay cả động chân động tay cũng không dám chứ đừng nói gì đến hôn một cái.

Thầy giáo ngữ văn thương Chàng gay mỗi ngày đều phải chạy qua chạy lại hai lần, anh hỏi cậu có muốn về sống cùng anh, như vậy anh có thể thuận tiện đưa đón nhóc con đến trường.

Chủ ý rất hay, nhưng Chàng gay cự tuyệt. Bởi cậu không biết nên nói chuyện này với con thế nào, tuy rằng anh bạn nhỏ thực thích Thầy giáo ngữ văn nhưng cậu sợ rằng để người khác biết được ba của con thông đồng với thầy giáo của con sẽ khiến người ta đàm tiếu...

Thầy giáo ngữ văn bị cự tuyệt rất tức giận, sau đó liền hôn cậu cho đến khi đôi môi sưng cả lên.

Chàng gay càng giận hơn. Như thế này làm sao có thể ra ngoài gặp người khác? Sao có thể đi đón con đây!

Thầy giáo ngữ văn biểu thị buổi chiều anh quay lại trường học, sau khi tan lớp có thể đưa anh bạn nhỏ về nhà.

Chàng gay lăm băm đồng ý.

Buổi chiều, anh bạn nhỏ trở về nhà, nhìn thấy ba mình thì hơi ngạc nhiên một chút, sau đó che miệng cười, lại còn kéo cậu chạy vào phòng bếp. Thầy giáo ngữ văn vừa nhìn đã biết hai cha con lại đang nói nhỏ chuyện gì, anh cũng không rời đi, cứ thế ngồi lên ghế sofa chờ, dù sao Chàng gay cũng không đuổi anh.

Anh bạn nhỏ kéo cậu ngồi xổm dưới đất, nhìn quanh cổ cậu, lén lút cắn lên vành tai. “Ba, thầy đã trở thành mẹ của con rồi sao?”

Chàng gay giả vờ bình tĩnh. “Đâu có, sao con lại nghĩ như vậy?”

“Môi ba sưng nha, con xem phim thấy chỉ ba với mẹ mới cắn môi thôi đó”.

Anh bạn nhỏ không để ý đến biểu cảm muốn đỡ trán của cậu, hỏi tiếp. “Sao mẹ không ở chung với mình vậy ba?”

Chàng gay ngây người. “Con không sợ người khác biết ba với thầy chung một nhà sao?”

“Không sợ nha!” Anh bạn nhỏ hi hi cười. “Bọn họ ngưỡng mộ con còn không kịp đâu”.

Chàng gay nở nụ cười, vươn tay nắn nắn má con. “Thầy có thể sống chung với mình, nhưng con không được gọi thầy là mẹ.”

“Tại sao ạ”. Anh bạn nhỏ chớp chớp mắt. “ Cùng với ba căn môi còn không phải mẹ sao? Sao còn không được gọi?”

Chàng gay quay đầu nhìn người nọ ngồi trong phòng khách, cười nói với con. “ Phải hỏi thầy của con rồi”.

Thế là Thầy giáo ngữ văn cứ như vậy mà dọn đến sống chung. Hai người chọn một ngày chủ nhật rảnh rỗi giúp anh chuyển nhà.

Sau khi về sống chung, anh bạn nhỏ vô cùng ngoan ngoãn đi đi về về cùng Thầy giáo ngữ văn, còn Chàng gay thì sống nhàn nhã qua những tháng tươi đẹp có người chăm sóc từng li. Qua thời gian, cậu liền mất đi năng lực tự chăm sóc, đồng thời cũng đau thương phát hiện con trai không còn là con của một mình cậu nữa, thằng nhóc con đã quen miệng gọi Thầy giáo ngữ văn là ba từ bao giờ.

Chàng gay buồn bực nện lên gối của anh một trận, sau khi trút giận xong lại nghĩ, kỳ thực Thầy giáo ngữ văn cũng không dễ dàng gì, không chỉ thay bạn trai nuôi con mà còn coi bạn trai như con mà nuôi dưỡng...

Thế là Chàng gay nào đó vì chột dạ mà đêm đó lôi kéo Thầy giáo ngữ văn chơi! thật! nhiều! kiểu! tư! thế!

Sự tình xong xuôi, Thầy giáo ngữ văn thỏa mãn nằm trên giường ôm Chàng gay trò chuyện.

“Đúng rồi”. Chàng gay nhìn trần nhà. “ Em nhớ ra một chuyện”.

“ Chuyện gì vậy?”.

“ Ngày trước đến thăm nhà”. Chàng gay trở mình rúc vào lòng Thầy giáo ngữ văn tìm một tư thế thoải mái “ Con nói chủ nhật anh mới thăm nhà, sao hôm đó mới thứ bảy mà anh đã tới rồi”.

“Nếu như không đến trước một ngày thì sao anh có thể nhìn thấy em mặc chiếc tạp dề hoa với gương mặt lem luốc”.

“...Nhớ rồi phải không, được nha, mai liền đưa cho anh, dám không mặc thử .” Chàng gay hung dữ chọc chọc lên mặt anh.

“ Trêu em thôi ”. Thầy giáo ngữ văn giữ lấy bàn tay cậu kéo vào lòng, giải thích “ Vốn dĩ chủ nhật anh mới đến nhưng anh sợ khi nhìn thấy em lại chẳng muốn rời đi, thế nên mới đến sớm một ngày, nếu không việc thăm nhà nhất định sẽ không xong mất.”

“....” Người này miệng thật ngọt!

.....

Những ngày sau Chàng gay không cần, cũng không thể đưa con trai đến trường. Ông xã cậu sáng nào cũng nhẹ nhàng dậy làm vệ sinh cá nhân, vì người trên giường còn đang vui mình trong chăn ngủ đến ngọt ngào, anh chỉ có thể một mình thực hiện nộ hôn buổi sáng, sau đó đến phòng bếp làm ba phần bữa sáng, sau khi cùng con trai ăn xong thì để lại một phần cho cái người cả đêm qua bị lấn qua lấn lại.

Làm xong hết thấy thì cùng con trai đến trường.

Anh bạn nhỏ sớm đã tiếp nhận được sự thật rằng Thầy giáo ngữ văn là một người ba mới chứ không phải một người mẹ mới, vui vẻ đi học cùng thầy, nảy sinh ra một ý nghĩ tốt đẹp rằng từ sau mỗi ngày lại có thể ngủ nhiều hơn một chút, hơn nữa hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị mượn học!

Có thể nói là một gia đình cực kỳ hòa thuận!

—Hoàn chính văn—

8. Chương 8: Phiền Ngoại: Nếu Không Phải Tình Yêu, Còn Có Thể Là Gì?

Edit by Cá Voi

Kỳ thực tôi là một người theo chủ nghĩa độc thân, nam thanh nữ tú gì cũng không yêu. Mỗi lần nói đến chuyện này đều có người phản bác rằng chẳng qua chỉ là cậu chưa gặp được chân tình, hoặc có thể nói cậu vẫn chưa đến tuổi kết hôn nên không hiểu được tầm quan trọng của hôn nhân.

Nghe nhiều cũng phiền, sau đó tôi thật sự bị phiền đến nỗi không muốn nhắc đến nữa. Nếu như muốn phản bác lại tôi cũng có thể nói được rất nhiều, nhưng tôi không muốn nói. Hôm nay cũng không muốn đề cập đến chuyện này nữa. Hôm nay tôi sẽ nói về em ấy.

Em ấy là phụ huynh của một học sinh tôi đang đứng lớp.

Tôi là giáo viên Tiểu học, chọn nghề này bởi vì tôi cực thích trẻ nhỏ. Nhắc đến cũng buồn cười, tôi vốn là người theo chủ nghĩa độc thân, là kiểu người về sau không thể nào có con vậy nhưng tôi lại cực yêu trẻ nhỏ.

Nghe cứ như tự mình tát một cái lên mặt.

Nhưng trên thực tế tôi chỉ muốn cùng trẻ nhỏ chung sống qua ngày, nếu như thật sự phải lựa chọn cùng chung sống với ai đó, giữa trẻ nhỏ và người trưởng thành tôi chắc chắn sẽ chọn sống cùng bọn nhỏ. Vì trẻ nhỏ tâm địa trong sáng và ngây thơ, không giống như người lớn chúng ta lòng dạ phức tạp. Trong suy nghĩ của tôi trước kia người trưởng thành khá phức tạp, mà tôi thì là kiểu người ngại gặp phiền phức nên thường tận lực tránh tiếp xúc quá nhiều với người lớn, cho dù là trong công việc hay trong cuộc sống.

Hiển nhiên giờ tôi đã không còn cái suy nghĩ đó nữa, vì tôi đã tìm được một ngoại lệ, cho dù có bị em ấy đánh lên mặt thì tôi cũng vẫn rất vui vẻ (cười).

Lần đầu tiên gặp em ấy là trong buổi họp phụ huynh đầu tiên của học kỳ một, khi đó tôi mới chuyển đến ngôi trường tiểu học này, đúng ra thì phải không có ai quen biết tôi mới đúng. Nhưng em ấy cứ nhìn tôi chăm chăm gần hai tiếng đồng hồ, người khác ngồi trong lớp họp em ấy dường như không thèm liếc mắt nhìn dù chỉ một cái. Vì vậy tôi cứ nghĩ rằng em ấy có quen biết mình, thậm chí còn cảm thấy có chút phiền, tôi còn nghĩ nếu như em ấy đến chào hỏi thì tôi nên nói gì để kết thúc câu chuyện nhanh nhất có thể.

Vậy mà cho đến tận khi buổi họp phụ huynh kết thúc em ấy cũng không nói một lời nào với tôi, tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm nhưng đồng thời có chút lưu tâm.

Nếu không quen không biết, sao lại nhìn tôi không chớp mắt như thế?

Vấn đề này tôi chẳng cần băn khoăn quá lâu, vì ngay sau đó không lâu đáp án đã bày ra trước mắt.

Một câu trả lời khiến tôi đỡ khóc đỡ cười.

Với một người độc thân đã quá lâu như tôi, phản ứng với sự tác động của hoocmon vô cùng chậm chạp. Tôi không hề nghĩ đến việc em ấy nhìn tôi như vậy là vì đem lòng yêu thương tôi.

Ánh mắt của em quá trong sáng, đến nỗi rõ ràng ánh mắt ấy say đắm nhìn tôi không hề trốn tránh vậy mà tôi vẫn không nhận ra tình cảm trong đôi mắt ấy.

Cách tiếp cận của em ấy rất đơn giản, đơn giản đến nỗi lần đầu tiên khiến tôi có cảm giác một người đàn ông trưởng thành vậy mà lại có thể đáng yêu đến thế.

“Thầy đã có đối tượng chưa, nếu như chưa có, có phiền không nếu có một người để ý?”

Tôi nhìn thấy câu hỏi này là khi đang chấm bài cho đám học trò.

Làm gì có ai trong bài về nhà của con mình lại hỏi thầy giáo con kiểu câu hỏi như vậy? Lại còn giữ nguyên nét chữ.....

Tôi có chút cảm nín, không nhịn được muốn cười một chút. Ngày đó tôi cứ vuốt ve quyển vở kia, ngồi thất thần thật lâu.

Nét chữ em ấy rất đẹp, không phải đẹp do luyện thành mà là kiểu thuận tay viết vài ba chữ vẫn đẹp.

Rất tự nhiên, không hề giả tạo. Tôi không biết nên khen em ấy tự nhiên phóng khoáng hay nên cười em ấy.

Nhưng bất kể thế nào em ấy vẫn là một người cực đáng yêu, điều này mãi mãi không thay đổi được.

Trong vô thức tôi bắt đầu để ý đến em ấy, thấy em ấy hao tổn tâm tư quanh quẩn trước mắt tôi, vì muốn bắt chuyện mà đạp xe tới trường, vậy mà mới bị trêu ghẹo một chút đã chạy mất, tôi cảm thấy rất thú vị.

Lưu tâm là bắt đầu của sự đắm chìm, hứng thú lên men thành thiện cảm, tình yêu được thai nghén từ những điều như thế mà nảy sinh.

Tôi nhận ra cảm xúc của mình bị em ấy ảnh hưởng từng ngày, nhận ra ý nghĩ cứ vậy một thân một mình mà sống bị em ấy làm hao mòn, nhận ra tình yêu tràn ra từng chút một từ trong tim.

Những điều này tôi đều cam tâm tình nguyện.

Tôi bỗng không còn là chính tôi nữa.

Trước giờ chưa một lần yêu, nay lại mong chờ em đồng ý cùng tôi đi đến hôn nhân.

Trước giờ chưa từng sống chung, nay lại ôm cổ em ấy thì thầm.

Trước giờ chưa từng nghĩ thậm chí những mâu thuẫn cũng có rất nhiều, nhưng gặp em ấy, những mâu thuẫn kia chẳng đáng là gì.

Cũng giống như bản thân tôi, trước giờ chưa từng nghĩ có thể nói ra mấy lời buồn nôn như vậy, nếu để em ấy biết nhất định sẽ cười tôi một trận, không chừng còn thẹn thùng nữa.

Tôi không phải một người tốt tính, thậm chí còn sợ phiền phức đến nỗi trở nên ích kỷ, nhưng chỉ vì gặp em ấy tôi liền muốn đổi xử thật tốt với em ấy. Em ấy thường nói tôi dịu dàng, thật ra người rất dễ dịu dàng chính là em ấy, ngay cả một người lạnh nhạt như tôi cũng có thể trở nên ấm áp. Mặt trời nhỏ của tôi thật sự rất giỏi luôn.

Ở bên nhau là do tôi chủ động đề cập đến.

Tôi đưa số điện thoại cá nhân cho em ấy, vậy mà em ấy không hề liên lạc với tôi làm tôi đau buồn mất mấy ngày liền. Cũng chính vì mấy ngày đó hồn bay phách lạc nên tôi mới phát hiện điều khác thường trong tâm tư tình cảm của mình..

Nếu không phải tình yêu, còn có thể là gì?

Sau khi xác nhận mối quan hệ không bao lâu chúng tôi liền dọn về sống chung. Có lúc tôi cảm thấy mình như một ông bố nuôi hai đứa con vậy.

Cảm nhận?

Tô cảm thấy còn có thể nuôi em ấy thêm vài trăm vài nghìn năm nữa (cười)

Có người biết trước kia tôi đi theo chủ nghĩa độc thân thì cười nhạo, nói tôi cuối cùng đã gặp được chân tình.

Những lời như vậy tôi không hề thích.

Gặp được chân tình nghĩa là sao? Gặp được một người đối xử với bạn thật tốt?

Tốt như thế nào? Bạn trắng tay rồi còn có thể chăm sóc bạn ư?

Nhưng đây vốn là điều đương nhiên, không phải sao? Tình yêu ấy à, yêu em ấy liền muốn đối xử tốt với em ấy, đó là điều rất hiển nhiên. Vì vậy nên tôi không muốn nói đến hai từ chân tình, tôi muốn cưng chiều em ấy, tôi yêu em ấy, chỉ vậy thôi là đủ.

Aizz, nửa đời này chưa từng nói nhiều như thế, cảm xúc dâng trào thật khó kiểm soát.

Tôi đi ôm mặt trời nhỏ nhà tôi một chút đây, tạm biệt!—**Toàn văn hoàn**—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-gay>